

ΣΥΝΝΕΦΟΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν κάποια ξωτικά που ζούσαν στα σύννεφα και έκαναν το γύρω του κόσμου πάνω σ' αυτά. Αυτά τα ξωτικά, ήταν υπεύθυνα για την ευτυχία των ανθρώπων.

Σε ένα ταξίδι τους, τα ξωτικά αυτά αναρωτιόντουσαν, ενώ χάζευαν τις χώρες, ποια ήταν η πιο όμορφη απ' όλες. Έβλεπαν χώρες σκεπασμένες από χιόνι, χώρες καλυμμένες από ζούγκλες, χώρες γεμάτες έρημους, ώσπου ξαφνικά σταμάτησαν το συννεφάκι τους και χάζεψαν μια χώρα που όμοιά της δεν είχαν ξαναδεί. Δεν είχε ούτε πολύ χιόνι, ούτε τροπικό κλίμα, όπου να είναι αβάσταχτη η ζέστη. Σε αυτήν την χώρα, υπήρχε μια “μητέρα” ηπειρωτική που στεκόταν καταπράσινη, καμαρωτή, λουσμένη από τον ήλιο. Γύρω της υπήρχαν αμέτρητα νησιά – παιδιά, διασκορπισμένα σα χάντρες μέσα σε καταγάλανα νερά.

Τα ξωτικά έμειναν άφωνα από την ομορφιά αυτής της χώρας. Δεν χόρταιναν να την θαυμάζουν και ο αρχηγός των ξωτικών ο Αμπερίμπας, αποφάσισε πως αυτή η χώρα η Αδάλλε, ήταν το καλύτερο οικόπεδο όλου του κόσμου. Είχε αξεπέραστη ομορφιά, είχε υπέροχο κλίμα και εξέπεμπε μια μαγεία μεθυστική. Αποφάσισαν πως αναμφίβολα οι κάτοικοι αυτής της χώρας, θα έπρεπε να ήταν οι πιο ευτυχισμένοι της γης.

Ο Αμπερίμπας θέλησε να μάθει περισσότερα για αυτήν την χώρα και αναζήτησε στοιχεία στα ιστορικά αρχεία της μεγάλης βιβλιοθήκης των σύννεφων. Αφού έλαβαν θέσεις όλα τα ξωτικά στα σύννεφα, άρχισε η προβολή ενός ντοκιμαντέρ στην γιγαντοθόνη του απέραντου ουρανού.

Απορροφημένα τα ξωτικά, έβλεπαν εικόνες από το ιστορικό αρχείο της πρωτεύουσας αυτής της χώρας, της Ανήθας, που αφορούσαν γεγονότα που συνέβησαν πριν χιλιάδες χρόνια. Έμειναν άφωνα τα ξωτικά με το μεγαλείο της αρχιτεκτονικής και την απλότητα των κτηρίων της, με τους κατοίκους της που περιφέρονται στις αγορές με έναν αέρα ξεχωριστό. Έβλεπαν άνδρες μαζεμένους να ανταλλάσσουν απόψεις και σιγά-σιγά να γεννιούνται ιδέες που θα επηρέαζαν το μέλλον, όχι μόνο της χώρας αυτής, αλλά όλου του κόσμου. Κοιτάζοντας πιο προσεχτικά, έβλεπαν να αρχίζουν να ξεχωρίζουν κάποιοι άνθρωποι. Σε μια φωτεινή γωνία είναι καθισμένος ένας ηλικιωμένος με πνευματώδη μορφή. Γράφει συνέχεια, με ατέλειωτο ζήλο. Είναι ο Σόρημος, που θα μαγέψει όλες τις γενιές που θα ακολουθήσουν και θα εμπνεύσει πολλούς να αφήσουν και αυτοί, με την σειρά τους, κάτι στην παγκόσμια κληρονομιά.

Όμως τα πλάνα έτρεχαν πάνω στην οθόνη του ουρανού. Τώρα ο ουρανός γίνεται ένα τεράστιο αμφιθέατρο όπου εξελίσσονται έργα. Δίπλα στέκονται περήφανοι ο Σολύχσια, ο Σηδιπίρευ, ο Σηλκοφός και, χαμογελαστός λίγο πιο πέρα, ο

Σηναφοτσιρά. Τα ξωτικά άκουγαν τα χειροκροτήματα, τα “μπράβο” και έβλεπαν τα ίδια έργα να παίζονται ξανά και ξανά στο πέρασμα του χρόνου και τα χειροκροτήματα να παραμένουν το ίδιο δυνατά!

Στην οθόνη προβάλλονταν, τώρα, εικόνες με τους καρπούς αυτής της γης, ελιές, σύκα, λαδί, μελί και κρασί που οι κάτοικοι της χώρας αυτής, οι Σένηγλες θα τα έκαναν γνωστά σε όλο τον κόσμο στο πέρασμα των αιώνων.

Απότομα, όμως, ο Αμπερίμπας άλλαξε ταινία και η γιγαντοοθόνη έγινε σκοτεινή. Μέσα στο σκότος άρχισαν να ακούγονται μαγευτικές φωνές να ψέλνουν βυζαντινούς ύμνους. Ο ρυθμός τους ηχούσε σε κάθε γωνιά και ήταν κάλεσμα για τους αγγέλους να κατεβαίνουν στην Αδάλλε και να την ευλογήσουν.

Ο Αμπερίμπας σταμάτησε την προβολή και κάθισε να συζητήσει με τα ξωτικά.

-«Αυτοί οι κάτοικοι θα πρέπει να είναι, αναμφισβήτητα, ο πιο ευτυχισμένος λαός αυτού του κόσμου», είπε.

-«Ζουν σε έναν παράδεισο υλικό, φυσικό και πνευματικό, δεν τους λείπει τίποτα» απάντησε ένα ξωτικό.

Έτσι, με πολύ ενθουσιασμό επιδίωκαν τα ξωτικά να γνωρίσουν τον λαό αυτό. Σταθεροποίησαν τις συννεφοθέσεις τους πάνω από την Ανήθα και παρατηρούσαν από ψηλά.

-«Δεν τους βλέπω καθαρά», είπε ένα ξωτικό, «τι είναι αυτή η μαύρη θολούρα»;

Ο Αμπερίμπας, έχοντας την ίδια απορία απευθύνθηκε στην μαγική γυάλινη σφαίρα - το αντίστοιχο διαδίκτυο των ξωτικών - και έκανε αναζήτηση πληροφοριών. Έμεινε άναυδος και πληροφορήσε τα ξωτικά πως αυτό είναι η αιθαλομίχλη που πνίγει τους κατοίκους και τους αρρωσταίνει. Οι κάτοικοι αυτής της χώρας, τους είπε, δεν έχουν την δυνατότητα να ζεσταίνονται τις κρύες μέρες και καταφεύγουν στο να καίνε ότι βρουν.

Τα ξωτικά μπαίνουν, τώρα, στα παγωμένα, αλλά όμορφα σπίτια και παρατηρούν λυπημένα προσωπάκια, άδεια τραπέζια από φαγητό, ανέργους γονείς. Δεν ακούνε γέλια. Ακούν μόνο προβληματισμούς και λόγια αγανάκτησης και απογοήτευσης. Τα ξωτικά μένουν άναυδα. Διαφορετικό περίμεναν να δουν αυτό το λαό. Είναι ώρα να συνεδριάσουν.

Στη συνεδρίαση των ξωτικών άρχισε και συζητιέται η κατάσταση που επικρατούσε στους κατοίκους της Αδάλλε. Η απόφαση δεν άργησε να βγει. Θα χρησιμοποιούσαν το μαγικό φίλτρο της χαράς. Αυτό θα έκανε την δουλειά του.

Πράγματι, ένα πρωινό, όταν ο ουρανός ήταν ξάστερος, ο Αμπερίμπας ανεβασμένος στο πιο επιβλητικό σύννεφο πήρε το μπουκαλάκι με το μαγικό φίλτρο και ράντισε όλη την χώρα από άκρη σε άκρη, από γωνιά σε γωνιά, από νησάκι μέχρι

το πιο απόμακρο βουνό. Και περίμενε... Μαζεύτηκαν όλα τα ξωτικά, το καθένα άνετα στο σύννεφο-παρατηρητήριό του, για να `δουν τι θα προκύψει.

Σιγά – σιγά εμφανίζονταν άνθρωποι με διαφορετικό, πια, ύφος. Σε ορισμένους μπορούσες να διακρίνεις ακόμα και χαμόγελο. Μαζευόταν τώρα ο κόσμος και συζητούσε θέματα διαφορετικά. Θέματα ευχάριστα. Άρχισαν και τα πρώτα γέλια. Βγήκαν και οι ηλικιωμένοι στους δρόμους. Δεν είχαν πολλά πράγματα, αλλά αυτά που είχαν ήταν ουσιαστικά. Είχαν τα παιδιά τους, είχαν χαρούμενες αναμνήσεις, είχαν, τέλος πάντων, λόγους για τους οποίους μπορούσαν να είναι χαρούμενοι.

Οι μεγάλοι άρχιζαν να ανταλλάσσουν πειράγματα και να γελούν κάτω από τον λαμπερό Αδαλλέτικο ουρανό. Έβλεπαν τα παιδιά τους και έβλεπαν μέσα σε αυτά την ελπίδα για το μέλλον.

Οι Αδαλλέτες έγιναν ξαφνικά αισιόδοξοι για το μέλλον τους, αναλογιζόμενοι τη διαδρομή τους στην ιστορία. Πως θα μπορούσε να μην ήταν περήφανος και αισιόδοξος ένας τέτοιος λαός; Η σκυτάλη, γρήγορα θα περνούσε στα παιδιά, που τους έδιναν την υπόσχεση πως θα αγωνιστούν να φτιάξουν μια Αδάλλε αντάξια των προγόνων της.

Όλα τα ξωτικά από ψηλά, βλέποντας τα αποτελέσματα του μαγικού τους φίλτρου, ένιωσαν έντονη ικανοποίηση. Έτσι, αφού η επιχείρηση στέφθηκε με επιτυχία, έφυγαν πάνω στα σύννεφα τους για να σκορπίσουν την χαρά και σε άλλους τόπους και χρόνους. Έτσι έζησαν αυτά καλά πάνω στα σύννεφά τους και εμείς, οι Αδαλλέτες καλύτερα, στην όμορφη χώρα μας...

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΝΑΒΡΥΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΟΥΡΗΣ , Α1

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ: Αυτοεκτίμηση – θάρρος – η δύναμη της θέλησης